

Min historia om hur jag fick diagnosen addisons sjukdom

Av Cecilia

Jag har sedan många år tillbaka varit solbränd mer eller mindre året om. Alla på jobbet och vännerna klagar på skoj över hur det kan komma sig. De vill ju också!

På våren behöver jag bara sticka ut nästippen i solen och jag blir sommarbrun över hela kroppen.

Det som stör är dock de ännu mörkare fläckar jag har på flera ställen på kroppen.

Förra hösten började jag bli trött. Jag är ganska trött ändå, av min endometriosis och mina hormonsprutor som jag tar för den samma. Nu blir jag dock läskigt trött! Jag känner på fikarasterna på jobbet hur jag glider iväg och alla och allt blir suddigt. Allas prat blir jättehögt och jobbigt att lyssna på.

Detta upprepas varje dag. Eftermiddagarna på jobbet blir en ständig kamp att hålla mig vaken.

Hemma klagar dottern på att jag aldrig orkar leka med henne längre. Jag känner mig som världens sämsta mamma, men jag vet inte hur jag ska orka med.

När hon har lagt sig somnar jag oftast halv åtta-åtta i soffan för att sova hela natten. De veckor dottern är hos sin pappa somnar jag så fort jag kommer hem från jobbet. Jag bara kan inte hålla ögonen öppna.

Min matlust börjar tryta. Jag som kan äta allt och lite till kastar min halvättna hamburgare, eller orkar inte äta upp pappas goda mat.

I början av december gör jag en total hysterektomi. Jag orkar inte med alla år av smärtor och mediciner som endometriosen gett mig. Operationen går bra och efter 8 veckors läkning känner jag mig lite piggare och tänker att nu kan jag för första gången på årtal börja träna.

”Rundnätt” som jag är börjar jag träna på friskis och försöker gå ner i vikt. Nu jag går en handfull gånger sen orkar jag inte träna längre men går ner i vikt ändå.

Jag tänker positivt att min matsmältning har kommit igång.

Om jag skulle räkna alla redbull jag har druckit för att orka göra saker skulle det bli många många!

Tröttheten blir av det sjuka slaget och jag söker till min vårdcentral. Jag ska återkomma på måndag och ta massa blodprover.

Dotter blir sjuk och jag är hemma med henne en vecka. Min mage börjar krångla. Ena dagen är jag hård, andra lös och däremellan mår jag så illa.

Jag tänker att det är min gamla ibs som spökar.

När dotter är frisk igen är min mage så kass att jag söker vårdcentralen igen. Nu är min doktor på semester och jag kommer till en annan.

Han börjar med att anklaga mig för att inte ha kommit och tagit de blodprover som den andra läkaren har sagt att jag ska ta. Jag förklarar att jag inte kunnat pga. dotters sjukdom men jag är ju här nu!

Han tar prover och ser att jag har en rubbning på sköldkörteln. I flera dagar går jag fram och tillbaka till vårdcentralen och tar fler och fler prover.

Jag mår sämre och sämre för varje dag. Jag kan inte äta, knappt dricka. Det lilla jag får i mig kommer genast upp igen. Jag mår konstant illa.

Det enda som går i mig är djungelvrål. Jag har alltid varit en saltlakrits tjej men mitt sug det senaste halvåret har varit löjligt stort.

Jag sover och när jag försöker gå kan jag inte räta ut ryggen utan går som en gammal tant. Huvudet snurrar och jag är svimfärdig hela tiden.

Detta till trots säger läkaren att han inte hittar något fel. Han säger att jag behöver åka till jobbet och träffa människor. JAMENVISST! Off I go, kommer till jobbet och har ingen aning om hur jag har kommit dit.

Jag sitter i min reception och försöker vara tapper. En halvtimme senare kräks jag och min chef skjutsar hem mig.

Hon ringer till vc och skäller ut läkaren å mina vägnar.

Läkaren ringer till mig, suckar och säger att jag får komma och lämna avföringsprover.

När jag väl är där (återigen, ingen aning om hur jag kommit dit, vet att jag sitter på golvet och väntar på att det ska bli min tur för det finns ingen plats och jag svimmar om jag står upp)

Jag berättar att något känns fel, jag mår illa hela tiden. Funkar inte att äta och dricka.

Doktorn säger att jag måste äta och dricka, jag ser utmärglad ut tycker han. Han ser på blodprovet att mina salter är för låga och skriver ut salttabletter.

Han säger att om jag mår så illa måste det vara något psykiskt. Jag kanske inte trivs på jobbet? Jag ska försöka att inte tänka på att jag mår illa säger han.

Han är så nedlåtande att jag knappt vet vad jag ska säga.

Det är uppenbart att han tycker jag är jobbig som kommer tillbaka om och om igen.

Han ringer mig på fredag säger han med svaren från avföringsproverna.

Nedtryckt i skornas sula och lite till ber jag bästisar om hjälp. Jag måste ha något ätbart hemma och klarar inte av att gå in i affären utan att kräkas.

Bästis C kommer med barnmatsburk och det tar mig 7 timmar att peta i mig hela innehållet.

Nästa dag kommer bästis A, tvilling till bästis C och tillika sjuksköterska. Hon har berättat för mig att hela hennes sjuksköterskesjäl skrek när hon såg mig.

Så som jag såg ut, ett benrangelt som inte kunde stå och gå. Ingen ork och ingen hjärna. Kunde knappt tänka.

Hon cyklar från mig med tårarna rinnandes och senare på kvällen ringer tvillingarna till mig. Nu tänker de hämta mig och köra in mig till akuten. Punkt slut, inga protester.

Jag tänkte faktiskt sätta upp mot dem ett tag, doktorn säger ju att det inte är något fel på mig.

Efter att han blivit stöttad för att orka gå är vi på akuten. Där får jag genast lägga mig i en säng och sen går det ganska snabbt.

Jag berättar så gott jag kan vad som har hänt och mina änglar fyller i mina ord och hjälper mig när jag inte orkar eller hjärnan inte hänger med.

En gudomligt snäll läkare kommer in och pratar med mig. Han nästan sitter och checkar av symptom på en lista känns det som. Han frågar mig om min hudfärg, har jag alltid blivit så lätt brun, frågar om jag varit sugen på något och jag nämner saltsuget.

Han säger att jag har en gul ton i huden, precis som bästis C sa en dag tidigare och säger att han är nästan 100 % säker på att jag har en sjukdom som heter addison. Jag hör ordet kronisk och tårarna trillar av ilska. Jag har redan endometrios, en kronisk jävla sjukdom, kan inte det räcka?

Hur som helst är det skönt att få en diagnos, att veta att jag inte är dum i huvudet, att det inte är psykiskt.

Jag blir inlagd på ava och får kortisondropp och vätskeersättning.

Helt fantastiskt, redan dagen efter är jag klarare i huvudet och illamåendet har lagt sig så mycket att jag får i mig en smörgås till frukost!!

Det är många veckor kvar tills jag känner mig som människa igen och dosen är lite krånglig att ställa in men jag är pigg nästan hela tiden, jag mår bättre än på år!

När jag var på ava och visste att de dumma vc läkaren skulle ringa mig med mina provsvar ringde jag till dem på fredag morgon.

Jag talade in ett meddelande på deras telefonsvarare som var ungefär såhär.

”Det här är Cecilia J, doktor si-och-så skulle ringa mig med provsvar idag.

Jag tänkte bara säga att jag är på sjukhuset där jag har fått diagnosen addisons sjukdom, så vill han mig något kan han nå mig på ava”

Det kändes skönt!

Cecilia